

an jeleskedel.
 ihatatlan hü-
 — F. Nyen
 ria nem való
 at egy hétig
 stv. Küldeni
 k elolvasása
 o. Köszönettel
 terson testv.
 t rejtvények-
 Ifj. Kubinyi
 om telt. Azóta
 ódod a kelle-
 Miklós. Hol
 üldjed be még
 Rudi. Ha a
 ért mégis sze-
 Lap» zászlója
 del a kiadó-
 ment, annál
 kozhatunk. —
 a »Kolombus
 eretes! Tudja
 — Lázár Pi-
 rovatot, hogy
 i saját külön
 híveimmel. —
 se gondosabb
 oron. A test-
 ily fájdalma-
 beteg voltál:
 értenem sze-
 t azt is, hogy
 a közben fel-
 szerezted ma-
 John Viktor.
 nyka korában
 zony, huszon-
 ernek. Ennyi
 á leszel, aki.
 hálásan fogsz
 b így remény-
 iczi Piroskát
 colai bizonyít-
 most elvárjuk
 Megjött. Kö-
 zámban.

G.

ek részére:
 frt., Geist

egyes ada-
 rgó bácsi.

menaeum-épület.
 adapestén.

KIS LAP

MARTALÓCZOK AZ ERDŐBEN. (Lásd a 86. lapon.)

XLII. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. február 7-én

ROSZCSONT FERKE
KALANDJAI
VIZEN ÉS SZÁRAZON.

— Elbeszéli *Ida néni*. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

TIZ ÓRAKOR már minden aludt a házban, csak a szakácsnének akadt még dolga. Sándor bácsi a tanyán volt, és az ő számára süttött most egy kacsát és hozzá tepertős pogácsát. Azt még hajnalban köllött elküldeni a tanyára egy cseléddel. El is készült mindennel, egymás mellett állt a két tepszi a sült kacsával és a pogácsával, mikor a nyitott ajtón belép egy kísértet — Ferke. Ingben volt és mezitláb, azon mód, amint az ágyból fölkelt. Szeme be volt hunyva, mintha aludnék.

— Minden jó lélek! . . . kiáltott Panna, és reszketett akár a nyársfalevél. A nagy ijedtségtől nem birt a lábán állni.

Ferke halkán megfordult a konyha minden zugában. Pannát a hideg rázta. Mikor elment mellette, nem is mert ránézni. Ferke lassan fogta a két tepsit a sülttel és a süteménnyel és kiment velök. (Lásd a képet a 84. lapon.) Két percz multán a megrémült szakácsné ott látta a háztetőn a kémény mellett ülni és gyomrába temetni az egészet. Szeretett volna kiabálni — de nem mert. Hátha fölébred az urfi és leesik onnan! Inkább vesszen oda a kacsza és a sütemény. Jaj, de mit szól majd a nagyságos ur, aki az ilyenekben nem tűri a tréfát!?

Ferke, miután az utolsó morzsáig fölfalt mindent, még kétszer végig sétált a háztetőn, aztán a két tepsit meg ott fönn hagyta, lejött és nyugodtan vissza feküdt az ágyba. A szakácsné meg sietett Biri nénit felköltetni, hogy elmondja neki az egészet. Biri néni nevetett is, boszankodott is, a szakácsné pedig nem is tudott magához térni a nagy rémüllettől.

Másnap Ferke úgy tett, mintha semmiről sem tudott volna, és csodák csodája! — a késői vacsora nem is ártott meg neki, pedig a néni tartott tőle. Mikor elmondták neki, hogy mit tett: erősen tagadta és azt állította, hogy ő ki sem mozdult az ágyból. Sőt a két tanunak — a két tepsinek sem hitt, és folyton vitatta, hogy ő egész éjjel az ágyában aludt.

— Nyilván holdkóros lett! jajgatott Panna; mondtam én neki, ne nézze ugy azt a holdat!

— Már ne fecsegjen olyan ostobaságot! mondá Biri néni; mondtam már, hogy az mese-beszéd!

— De mikor láttam, a tulajdon két szememmel láttam, hogy az ifiur aludt, mikor a ház tetején járkált!

— No, ma este én is akarom látni azt a csudát! mondta a néni.

És valóban: Ferke újra ismételte a mult éjjeli előadást. Most nem vihetett el a konyhából semmit, mert a szakácsné elzárt mindent; de azért több néző előtt mutathatta be művészetét. A néni, Jenő, a cselédek mind nézték, amint a kémény tetejére is fölkapaszkodott.

Ferke nevetett magában, hogy így tette bolonddá az egész házat.

Ő azt hitte, hogy a néni is rászédte; pedig Biri néni tudta, hogy az ő drágalátos Ferke öcsse nem alvajáró.

— No várj! gondolá a néni; majd kigyógyítlak én!

Harmadik éjjel, mikor Ferke ismét megkezdte az ő alvajáró körutját, a néni az ajtó mögött várta, és mikor kilépett, kétszer olyan hatalmasan vágta képen, hogy teljesen fölébredt bele az urfi, aki rögtön vissza sietett ágyába és a paplan alá bujt. De oda is követte a néni és megtoldotta még egy pár java pofonnal, mondván:

— Ha ez nem használ, akkor erősebb kúrát köll próbálnom! Három napig kenyéren és vizen a pinczébe zárlak, hol sem a holdat, sem a napot nem láthatod, és akkor, tudom, meggyógyulsz.

Ettől bizony megijedt Ferke, és nyomban megfogadta, hogy amíg Bánhidán lesz, nem sétál többé holdfénynél a háztetőkön, hanem aludni fog rendszeren, mint más ember fia.

Ferke csak egyet sajnált, hogy Jenő olyan csöndes — vagy, amint ő mondta: alamuszi gyerek, aki sehogy sem akar vele tartani. Pedig milyen pompás volna az, ha így ketten valami új csinyhez látnának. Az volna csak az élet! De hát Jenő olyan volt, mint egy jó, rendes — leányka; legalább annak csúfolta Ferke. Ha Jenő gyöngébb lett volna nálánál, akkor megverhette volna; de Jenő, ha nem is erősebb, de sokkal ügyesebb volt, és ha Ferke öltre ment vele, akkor ő, Ferke, kapott ki. A lap-

dázásnál is Jenő volt az első, tornázni is jól tudott; Ferke tehát sehogysem foghatott ki rajta, ami eleget bosszantotta.

Azonban mindent megbocsátott volna neki, ha Jenő nem követi el azt a szörnyű dolgot, hogy egy szép napon — könnyvet vett elő. A könnyvtől pedig a mi Ferkénk úgy irtózott, mint ördög a tömjéntől. Nem is akart hinni szemének, mikor azt a borzasztó valamit látta Jenő kezében.

— Csak nem bolondultál meg, hogy most leülsz olvasni? — kérde, mikor olyan gyönyörű idő van!

— Nem olvasok, hanem a latin nyelvtant ismétlem, felelt Jenő.

— Hát az mire való? Hisz' nem buktál meg, hanem tiszta »jeles« voltál! csodálkozék Ferke.

— Hát csak annak, hogy el ne felejtsem, és tovább is »jeles« lehessenek.

Ha akarod, Ferikém, együtt ismételtetünk. Ülj le ide!

Dehogy ült Ferke, hanem futott, mintha kergetnék. Még csak vissza sem nézett. Latin nyelvtant ismételni... borzasztó gondolat. Ha még Jenő mesélni akart volna, azt tán egy-két perczig meghallgatja. — föltéve, ha nem könyvből olvasná. De *tanulni*? — nem, ezt ő sohasem bocsátja meg Jenőnek! Ettől a perctől fogva gyűlölte őt is, Andort is, aki elég gyáva volt a vakációban »magolni.«

Annál nagyobb barátságba esett Vas Gyurival. Ez már aztán hozzá illő czimbora volt. Szakasztott mása Vad Laczinak. Ezzel jóízűen lehetett verekedni, dulakodni, fára mászni kedv szerint.

Ahol csak egy verébfészek volt, felkutaták és kiszedték a fiókákat vagy a tojásokat. Valahányszor haza jött egy-egy sétájáról, ruhájával mind annyiszor dolga volt a néninek. Már alig győzte rá a foltozást-varrást.

Különösen az úgy nevezett Várhegyen szeretett mulatni Gyurival, hol egy régi várnak romjai voltak. Odvaikból még a baglyokat is elzavarták, és a hova ők léptek, nem maradt ott kő kövön. Hát amint egyszer kutatgatnak - keresgetnek, a gízgaz és bokrok közt, egy üreg, akkora mint a pincze szája, ásitozott eléjük. (Lásd a képet a 85. lapon.)

— Itt lesz ám sok veréb!

mondá Ferke, és lebocsátkozott az üregbe. Gyuri utána, nehogy pajtása elszedje előle a drága zsákmányt.

Verebet nem találtak, de azt látták, hogy itt valami földalatti folyosó vagy

pincze bejárata van. Tanakodtak, beljebb menjenek-e?

— Ez bizonyosan a Rákócziak kincses kamarája! mondá Gyuri bölcsen. Ez a vár hajdan a Rákócziaké volt, beszélte apám. Itt tömérdek kincs van elásva. Ha

nagy eső van: a viz mindig kimos innen régi pénzeket. Nem rég, a nagy felhősza-
kadás után, vagy egy félfont ezüstpénzt találtak itt. Nekünk is van otthon belőle.

— Próbáljuk meg! kiáltá Ferke. Menjünk be, hátha itt találjuk azt a kincset. Tyüü, de jó volna!

— Bizony jó, mondá Gyuri; vennék akkor házat, földet.

— Én meg száz lovat!

Egész nap kosikáznék, aztán egy cukrászhoz hurczolokodnék! — szólt neki tüzelődve Ferke.

— Próbáljuk hát!

A két fiu neki indult. El is felejtetem megmondani, hogy a romokban nem-

... FOGTA A KÉT TEPSIT ÉS KIMENT VELŐK.

(Lásd a 82. lapon.)

csak bagoly-vadászatot tartottak, hanem avval is mulattak, hogy rágyújtottak szivarra. Gyujtó szál volt tehát a zsebökben. Amint tehát abba a barlang-félébe lementek, rögtön megrántottak vagy két szálát és ennek a gyér világánál néztek széjjel. Földalatti boltozatos kis teremben voltak, melyből egy folyosó tovább vezetett a föld alatt.

A gyujtó hamar kialudt. Kényelmetlen volt ilyen világítás mellett kutatni. Gyuri a zsebében keresgélt.

— Itt lesz! mondá; tudom, hogy itt köll annak lennie.

— Minek te? Miről beszélsz? Mi lesz itt? kérdé Ferke mohón. A kincses láda?

— Egy darabka gyertya, felelé Gyuri nevetve.

Csakugyan, ki is huzta a kabátja zsebéből egy csomó spárgával, gombbal és egy darabka pecsét-viasszal együtt. Meggyújtotta szerencsésen és azt mondá:

— Most már kényelmesen kereshetjük azt a híres kincset!

Az a terem üres volt.

— Menjünk egy kicsit tovább, mondá Ferke; hátha ott van. Nagyon szeretném azt a sok aranyat, ezüstöt, gyémántot egy rakáson látni.

Gyurka habozott.

— Szörnyü sötétség van erre. Tudja Isten, mi van ott?

— Ugyan mi lenne, te gyáva! felelt Ferke. Van gyertyánk, aztán nem is megyünk messzire. Különb, ha tetszik, maradj itt; de akkor aztán a kincs az enyém lesz; egy piczulát sem kapsz belőle!

De azt már Gyurka nem engedhette. Inkább ment. A folyosó is szép boltozatos volt; nem köllött attól tartani, hogy beszakad. Hanem itt sem volt a kincses láda;

de, hogy tovább kutattak, a falban egy aczél gombot vettek észre.

— Hohó! Már itt van valami! kiáltott Ferke; próbáljuk csak kihúzni.

Hozzá is fogtak, de a gomb nem engedett. Amint azonban egyesült erővel nyomogatták és huzogatták, egyszerre

... EGY ÜREG ÁSITOZOTT ELÉJÖK.

(Lásd a 84. lapon.)

csak nagyot recsegett-rovogott valami... mintha nehéz vaskos záruk esikordulnának... a felső boltozat megnyílt... egy nagy vasajtó lebecsátkozott, dörrenve lecsapódott és elzárta a kis termet a folyosótól.

A két gyerek fogva volt. Fogva a sötét föld-alatti börtönben, elzárva minden élő lénytől.

(Folytatása következik.)

MARTALÓCZOK AZ ERDŐBEN.

(Képpel a czimben.)

NEHÉZ és szomorú most az élet oda künn az erdőn. Kopáran meredeznek a lombvesztette fák ágai, a földet pedig hó borítja s a hol éppen hó nincs, ott keményre fagyott a föld. Kemény, metsző szél sivit végig hegyen-völgyön, és aki ott künn lakik, nincs annak meleg hajléka, a hova meghuzódják.

Persze, emberek nem laknak oda künn ilyenkor. De van az erdőnek mégis lakosága, még pedig azok a vad állatok, melyek nem vándorolnak el messze délvídekre, meleg éghajlat alá, és nem is rejtőznek el a hideg elől a földbe, biztos meleg nagy oduba. Van ilyen elég: négylábu is, szárnyas is, és ezeknek olyan nehéz és szomorú ott az életük!

A hideget, no azt még csak elviselnék valahogy. Téltre olyan sürűre nő a bundájok, hogy holmi kisebb fagynak oda sem néznek. Csak ha rettentően csikorogós a hideg, akkor árt meg nekik. De annál nagyobb az a gondjuk, hogy miből éljenek meg, legkivált azok a négylábuak, melyek növényből táplálkoznak.

Szegény őzike! Naphosszat bolyong, keres, kutat, hogy valami harapni valót találjon. Jó zöld füvecskéről persze szó sem lehet, az nincsen sehól; jó szerencse, ha valahol egy kis moha akad. Ha még

ez sincs, akkor rá kell fanyarodnia arra, hogy a fák kérgét rágicsálja, vagy a bokrok tavalyi hajtásait harapdálja, mert ezek még nem olyan kemények, hogy össze rágni ne lehetne. De biz' ez nagyon sovány, száraz eledel és a szegény őzecske éppen csak hogy éhen nem hal. Egészen elgyöngül, elsatnyul a sok koplalástól.

Es ebben a sanyaru állapotában még veszedelem is fenyegeti. Ott kavarog fönn a levegőben a merész rabló: a sas, zsákmány után kémlelődvé. Neki sincs most valami fényes állapota. Kevés prédát talál, mert az állatok elbujnak.

— Nincs egyéb hátra, meg fogom kaparítani azt az őzet! gondolja az éhes rabló. Nagy állat ugyan, de meg köll birkóznom vele.

Meg is birkózik. A csőrével egyszerűen megölni nem bírná, de gonosz fuffanggal mégis célhoz ér. Vizzogva, szárnyait csattogtatva ront le a magasból, s az őzike megriadva ered futásnak. A sas azonban jobban győzi repüléssel; utána veti magát és hatalmas szárnyaival verdesi, csapkodja az őzike fejét, úgy hogy ez mihamar elkábul. Már azt sem tudja, merre fut, bele ütdődik fába, elbukik árokban, meg újra fölemelkedik és lihegve, mind inkább gyöngülve fut tovább. Egyre lassabban-lassabban; már nem bírják a lábai s végre kimerülten, alétan rogy össze. A sas pedig diadalmas vizzogással ront le reá, tépi karmaival, hatalmas csőrével. Van már jó zsákmánya.

Alig hogy megkaparította prédáját, már akadnak hivatlan vendégek is, akik osztozkodni kívánnak. Holló, varju rögtön megsejti, mi történt és minden oldalról oda csődül.

— Takarodtok innen? Ez az én zsákmányom! Nem-e ti számotokra szereztem. Halál fia, aki hozzám mer nyulni.

De az éhes martalócok nem tágítanak. Egészen közelre menni nem mernek, de nem is távoznak.

— Jut azért nekünk is belőle, biztatja egy vén holló a társait. Csak várjatok türelmesen. Nem eheti ő meg az egészet, elvinni nem bírja s ha jól lakott, mihamar ráun, hogy őrizgesse.

A vén holló nem hiába biztatta éhes pajtásait. A sas, miután meglakomázott, egy ideig még ott pörölt a martalócokkal, de aztán bele ünt és odább röpült.

— Hadd jusson nekik is! Majd ha megéhezem, keresek újra prédát.

S a szegény őzikét hiába várják társai. Bizonyosan kitalálják, milyen sorsra jutott és busulnak utána. Mert hát nehéz és szomorú most az élet az erdön!

MEGOSTROMOLT ÓRIÁS.

(Képpel a 89. lapon.)

ESAK hóbul való volt, az igaz, de mégis óriás volt. Még pedig büszke és kemény óriás, hetykén félrekapott kalappal és foghegyre szorított makra pipával.

Ott állt a kert tulsó végében és olyan izmos, edzett legény volt, hogy minél keményebben fagyott, annál jobban tetszett neki a világ. Nem kívánczolt fűtött szobába, mint holmi elkényeztetett urfi, sőt még azt sem szerette, ha a meleget emlegették előtte; ellenben ha éjszaka csikorgásra fagyott, akkor nagyon meg volt elégedve.

— Most még erősebb vagyok, megállok itt most akár husvétig is. Derék gyerek az a Berezi, hogy ilyen jól össze gyurt engem.

Csakugyan, Berezi gyurta össze a hóembert minap, hogy a nagy hó esett. Testvérei, pajtásai csak nézték s egy ideig gyönyörködtek is benne; de aztán pajkos kedddel mindjárt szét akarták rombolni.

— Ohó! Nem azért gyurtam össze annyi fáradsággal, szólt Berezi. Ennek most itt kell állnia, amíg magától szépen

össze nem olvad. Majd meglátom, meddig bírja.

— De az nagyon unalmas lesz, olyan sokáig várni!

— Akár unalmas, akár nem: de ez az én hó-emberem, nem szabad hozzá nyúlnotok!

— Jól van, no, hát nem nyúlunk hozzá, szólt Károly.

Igy szólt, de mást gondolt, és mikor Berezi elment, meg is mondta, mit gondolt. Mert Gusztika félig boszusan mondá:

— Minek ígérted meg, hogy nem nyúlunk hozzá? Olyan jó mulatság lett volna!

— Bizd csak reám! Majd lesz nekünk jó multságunk a Berezi óriásával. Csak meg köll várnunk az időt, mikor Berezi nem lesz itthon. Nem nyúlunk hozzá, mégis ledöntjük.

Néhány napig várni köllött a jó alkalomra, de ez nem volt baj, mert csatogó hideg napok jártak, nem köllött félni, hogy a hó-ember elolvad. Negyednapra Berezi a szomszéd faluba rándult látogatóba.

— No, ma délután lesz csata a hóemberrel, szólt Károly. Nem nyúlunk hozzá, de azt nem ígértük, hogy bombázni nem fogjuk. Meglátjuk, hány golyót bir ki az óriás.

Kimentek és nagy jó kedvvel hozzá fogtak a csatához. Az óriás nem védte magát, de mintha gunyosan mosolygott volna, amint foghegyen tartotta a pipáját.

— Jól van jól! Nem olyan könnyen birtok velem! Keményre fagytam én három csikorgós éjszakán. És ha végre mégis boldogultok, majd megbánjátok.

Károly kezdte meg a bombázást, a többiek aztán segítették. De a hó-ember vitézül állta a bombákat. Igaz, hogy nem is valami jelesül tudtak czélezni. Tíz golyó is elrepült mellette, amíg egy talált, az is a hóember derekába, ahol

nem sok kárt tett. Már vagy félóraig ágyuzták és Irénke panaszkodni kezdett:

— Jaj, nekem már nagyon fázik a lábam.

— Sebaj! Most már nem hagyjuk abba.

Nem is hagyták. A második félóra multán már letörték az óriás karjait. De a pipáját, kalapját még csak oly hetykén tartotta, mint eleinte. Már Károlynak. Gusztikának is fagyos lett a lába, meggémberedett a sok hó-golyó gyurásától a keze . . . de most már csak azért sem hagyták abba. És lassan-lassan győztek is. Hárman egyszerre találták az óriás fejét, mely nagyot zuhanva omlott le; aztán szélördözték a derekát. s végre nem maradt belőle semmi.

— Így ni! Most már bemehetünk.

Bementek és titkon nevetgéltek egymás közt, mikor Bercezi haza tért. De másnap reggel nem nevetgéltek. Az egyik rettentően tüszkölt, a másik köhögött, a harmadik a fejét fájlalta, a negyediknek a mellében volt szurás. A mama ugyancsak megijedt és vallyatni kezdte őket:

— Hol voltatok, mit csináltatok? Mindnyájan szörnyen meg vagytok hülve. Beszéljete!

Ez kissé nehéz volt, mert Bercezi is éppen ott ült a szobában. De hát mégis csak meg köllött vallani. Aztán mindnyájuknak ágyba kellett bujniok, kaptak igen kellemetlen izzasztót és tűrniök kellett, amint Bercezi boszontotta őket.

— Furfanggal akartatok kijátszani, ugy-e? Azt hittétek, kimáasztok az ígélet alól. De lám, az én óriásom ugy esett el, hogy ti is mind az ágyba estetek, és most elmékedhettek róla, hogy az adott szót kijátszani nem szabad.

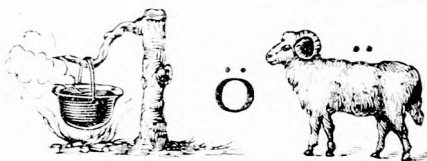

HIVALKODÓ KIS KUTYA.

*ÉN VAGYOK a figurácska,
Kacski ügyes kis kutyaácska.
A kabátkám takaros,
Az övecsém aranyos.
Két lábon is tudok járni
És abroncon átugrálni.
Ebtársaim: a szelindek,
Kopó, vizsla, agár, pudli,
S mind a lány, ha rám tekintnek,
Rajtam nem győznek bámulni.
A rokonság díszes voltom irigyli:
Mert én vagyok a szép kutya-gigerli.*

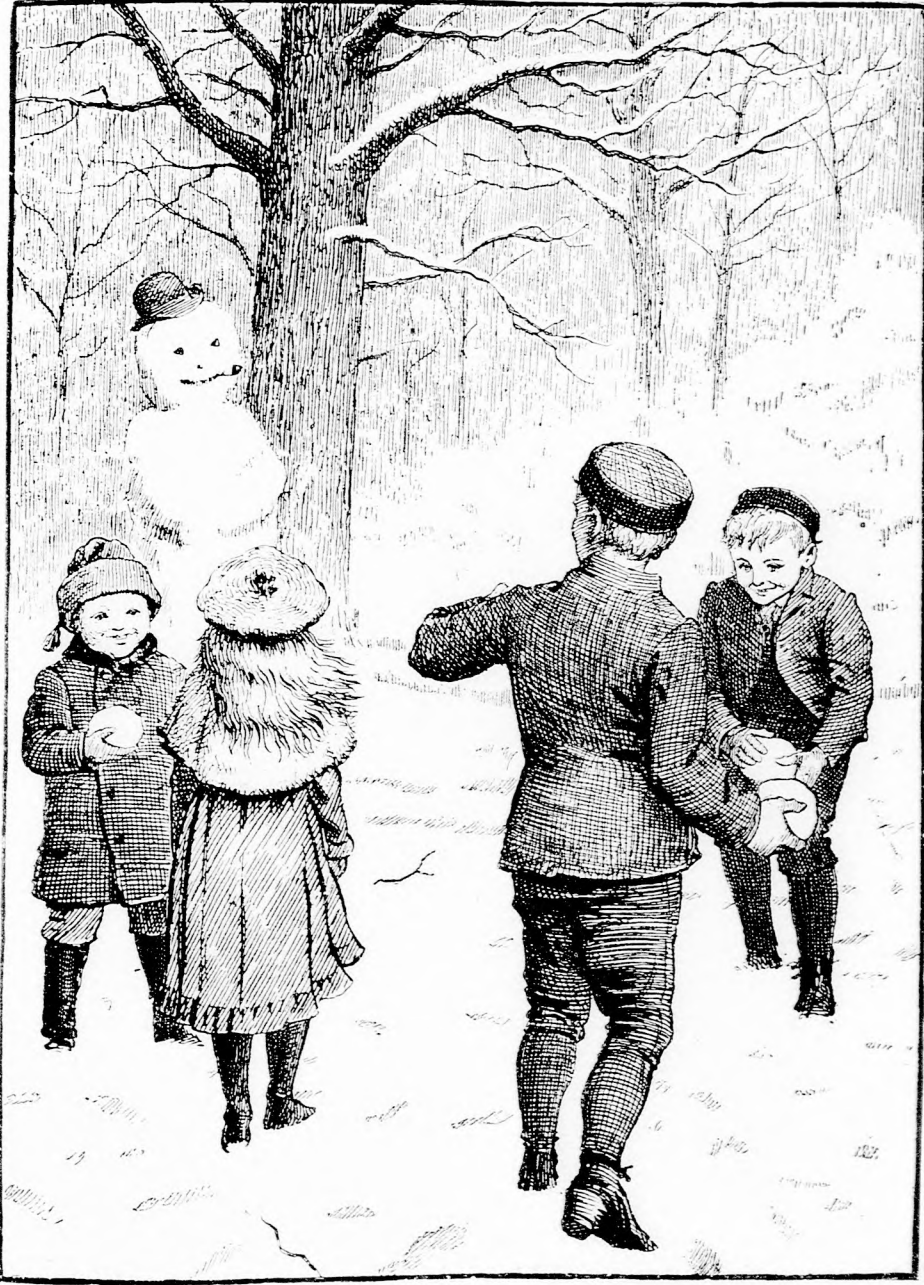
KÉPREJTVÉNY.

UTYA.

eska.
i
tekintnek,
ámulni.
m irigyli:
tya-gigerli.

MEGOSTROMOLT ÓRIÁS. (Lásd a 87. lapon.)

A SZINEK VITÁJA.

— Példázat. —

SZÜLETÉSE napja volt a kis Lenkének és akár ne is mondom, mindenki tudhatja, hogy ez nagyon kedves és kellemes napja volt. Meg is érdemelte, hogy az legyen, mert kedves nyájas, ügyes, leányka volt, és mindenki szívesen szerzett neki örömet ezen a napon.

A sok szép ajándék közt, melyet kapott, egy kis festékes katulya volt az, aminek Lenke a legjobban örült. Nagymamától kapta, hát már ezért is szerette. De meg igen régen vágyódott már utána. Nagyon szeretett rajzolgatni, pingálgatni, de eddig kevés módja volt benne, hogy kedve szerint füstögessen, mert nem volt festékes ládája. A testvérbátyja, Ernő, néha-néha megengedte, hogy egy kicsit használja az ő festékes ládját, de valami nagyon nem engedett benne gazdálkodni. Hanem a nagymama jól látta, hogy ketten biz' azon nem osztozhatnak jól, mert Ernőnek már komolyabb tanuláshoz kellett a maga festékei, ecsetei, Lenke pedig csak ugy játékból mázolgatott.

— Ha olyan jól viseled magadat, mint eddig, akkor a születésed napjára kapsz tőlem valamit! mondá egy napon a nagymama.

Lenke mindjárt sejtette, mi lesz az, de azért mégis nagyon megörült, mikor csakugyan kezében volt a rég óhajtott festékes láda. Olyan nagy volt, annyi festék volt benne, hogy még Ernő is majd megirigyelte. Viritott abban min-

denféle szín: vörös, kék, sárga, barna, zöld, amelyet csak kívánni lehetett. Hozzá három ecset is, kisebb, nagyobb, hogy tetszés szerint válogathasson benne.

Olyan nagy volt Lenke öröme, hogy alig tudta reggelijét is elkölteni. Szaladt rögtön a szobába és egészen kedvére neki látott a pingálásnak. Elő keresett mindenféle rajzokat, melyek alkalmasak voltak rá, hogy szép színekkel tegye tarkává eddigi feketeségüket. Talált eleget a régi képes-könyvében.

Az igaz, hogy az a gonosz Ernő nagyokat nevetett, mikor egyszer-mászor oda nézett és látta, miket füst az ő hugoskájja. Tagadhatatlan, hogy némelyik kép nagyon csodálatos volt. Zöld báránka legelészett vörös pázsiton, kék szőrű kutya kergetett ibolyaszínű nyulacsokát, egy hiborszín arcú fiú pedig barna színű hóbul rakott hó-embert.

— Mit nevensz? kérdé Lenke.

— Soh'se gondolj vele, felelé Ernő vidáman. Majd később magad is nevetni fogod ezt a zöld báránkyát meg kék kutyácskát.

— Oh, az nem baj! . . . olyan színűre festem, amilyen legjobban tetszik. Most még csak próbálgatom, hogy melyik a legszebb szín. Majd egyet aztán kiválasztok, az lesz a kedvencz színem. Mit gondolsz, melyik a legszebb szín?

— Egyik sem, felelé Ernő és nevetve odább ment.

Lenke majdhogy meg nem haragudott. Egyik sem! Már hogy lehetne az? Valamelyiknek már kell a legszebbnek, legkülönbnek lennie. De az már igaz, hogy nehéz eldönteni, melyik az.

Még mikor lefeküdt is, akkor is azon törte a fejét, melyiket tegye meg a legszebb színnek. De biz' azt nem tudta eldönteni és olyan mélyen elgondolkozott rajta, hogy végre már azt sem tudta, ébren van-e még, vagy csak álmodik. Talán mégsem álmodik, mert ime világosan látta és hallotta, hogy kedves füstékes ládájában, melyet oda tett az ágya mellé az asztalkára, a különböző színű festékek megmozdulnak és nagyon élénk szóváltásba elegyednek egymással. Eleinte nem igen értette, min vitatkoznak; de lassan-lassan bele tanult a színek nyelvébe és meglepetve hallotta, hogy éppen azon versenygenek, amiről ő gondolkozott.

Éppen a *Vörös* szólt, még pedig ugyancsak büszke hangon:

— Már én csak azt tanácsolom nektek, kedves barátaim, hogy ne is biztatgassátok magatokat, mintha sor kerülhetne ti reátok is. Sajnálak, de nem tehetek róla: ahol én vagyok, ott más nem lehet az első. Engem fog Lenke a kedvencz színének választani, mert én vagyok a legszebb.

— Oh, oh, de hetykén beszélsz! Nem olyan bizonyos az. Már ugyan miért volnaál te a legszebb?

— Mert én vagyok a királyok színe, tehát a színek királya is. Bibor-piros palástot viselnek a császárok és királyok, piros az ember vére, vörös a leghatalmasabb elemnek, a tűznek lángja, piros a rózsa, a legszebb virág...

— No, még ezért nem olyan bizonyos a te elsőséged, szólt közbe a *Sárga*. A királyok és hatalmasok engemet legáltalább is annyira szeretnek, mint téged.

Én vagyok az arany színe, az aranyat pedig nemcsak a királyok és hatalmasok szeretik, hanem minden ember a föld kerekességén. Ez a legdrágább kincsök, legbecsesebb ékszerök s ez mindig az én színemet mutatja. De ez még semmi: sárga a nap sugara is, amely nélkül pedig semmi sem élhetne a földön; ha nap nem sütné, akkor ember, állat, növény sem volna. Az én színem ad mindennek életet s éppenséggel semmi kétség sem lehet benne, hogy én vagyok legelső a színek közt, engemet fog Lenke választani.

— Soha se hidd azt oly nagyon bizonyosan, szólt rá a *Zöld* igen önérzetesen. Amit te beszélsz, az mind csak afféle képzelt dolog. Nem sárga ám a napsugár igazán, csak látszik olyannak, van abban mindenféle szín. Aztán meg azzal bizony nincs mit dicsekedned, hogy az arany a te színedet viseli, mert az aranyat rosszra is használják, az arany gonosz kincsvágyat, kapzsiságot önt az emberek szívébe, aranyért, haszonért csuf önző tetteket követnek el.

— Ugy van, igazat mond, szóltak mind a többiek. Te bizony nem lehetsz az első.

— Hát ugyan ki? kérdé bosszusan a *Sárga*.

— Senki más, mint én, felelé büszkén a *Zöld*. Én vagyok a természet színe. Amíg engem nem látnak erdön, mezőn, addig szomorú és élettelen minden, addig dermedt a föld, az ember, állat meghuzódik tanyáján, remeg és didereg. De aztán jön a tavasz, s fák, bokrok kihajtják levelüket, fű, vetés kikel és mind, mind az én színemet viseli. Zöldbe öltözik az egész természet s gyönyör-

ködve legelteti rajtam a szemét mind, ami él. Ugy hiszem, belátjátok, hogy senki sem lehet előbbre való nálamnál, aki a szent anya-természet színe vagyok.

— Nagyon meg vagy elégedve magaddal, csakhogy éppen ezért nagyon tulbecsülöd magadat, szólt komoly fenséggel a *Kék*. Az igaz, hogy falevél, fűszál a te színedet viseli, de mit ér az? Nagyon mulékony az a te dicsőséged. Jön az ős és egyszerre csak megfutamodol. Az a sok szép zöld levél fakóvá lesz, egy kis csipős szélnek sem tudsz ellenállni. Már ugyan hogy lehetnél az első?

— Nagyon helyes! kiálták *Vörös*, *Sárga* és *Zöld*. Szó sincs róla, hogy ő lehessen az első köztünk.

— Oh, ti csak azért helyeslitek, mert nektek nem sikerült a magatok elsőségét bebizonyítani. De már szeretném tudni, ki volna előbbre való nálamnál?

— Én magam, felelé a *Kék* komolyan. Mindaz, amire ti hivatkoztatok, mulandó semmiség. De ami az én színemet viseli, az változatlan és örök. Kék színben pompáz az égbolt, amelyre minden ember szeme áhitattal tekint. És nem változik soha, bár az irigy felhő pillanatnyira elfödi is. Télen, nyáron, nappal, éjjel egyformán uralkodom a mennyboltozaton. Én vagyok mindnyájatok fölött, világos, hogy enyém az elsőség.

— Dehogyan világos! Nem világos biz' az egy csöppet sem! szólt kissé nyersen a *Barna*. Amit ti eddig beszéltetek, az mind csupa hivalkodás. Pompások vagytok, ragyogók vagytok, de mi haszna? Mind-ebből nem lehet megélni. A jószágos föld táplál mindent és mindenkit, az

pedig az én színemet viseli s én nem engedem, hogy valaki előbbre valónak tartsa magát nálamnál.

Egyik sem tágitott s hiába folyt tovább a vita, nem egyezhettek meg. De egyszerre csak közbe szólt a *Fehér*, szelíden és nyájasan:

— Hagyjátok abba, kérlek, ezt a versengést, ugysem értek vele semmi czélt. Lám, én nem kívánom magamnak az elsőséget, pedig az emberek engemet tartanak a tisztaság, ártatlanság színének. Azzal sem törődöm, hogy a tudósok azt mondják, hogy én nem is vagyok igazi szín. De azért ott vagyok a magam helyén, ahol kell. És azt hiszem, mindenki legelső és legkülönb akkor, ha a maga helyén van: a *Zöld* szép a falevélben, de ijesztő csuf volna az égbolton, a *Kék* is neveltséges volna pázsitos mezőnek. Térjünk meg tehát békességben egymás mellett és csak arra iparkodjunk, hogy ott legyünk, ahol lennünk kell. Ott aztán mindenki első és legszebb, mert helyette más senki sem lehet olyan szép.

— Ez az igazi! mondák mind. Így már megnyughatunk. És most aludjunk.

Elszöndesültek. És Lenke is elpihent. De mikor reggel fölébredt, tisztán emlékezett a színek vitájára, csak azt nem tudta: igazán hallotta-e, vagy álmolta?

— Mindegy, mégis aszerint cselekszem. Igaza van Ernőnek. Nincs legszebb szín s bohó dolgot mivelek, ha egy kedves színben mázolólok mindent. Majd keresem, tanulom, melyik hova illik, s a maga helyén mindegyik a legszebb lesz.

A SZŐR-TAKARÓ.

— Beszélyke két képpel. —

MONDTAM már, ne fecsegy nekem annyit arról az unalmas Zsófikáról! Ha beteg, hát beteg. Sajnálom, de nem tehetek róla.

— Igen... de hát... bácsikám... attól lett beteg, hogy engemet akkor kihuzott a vízből, mikor leszakadt alattam a jég.

— Üres beszéd... egy kis hideg fürdő nem a világ. Te is benne voltál a hideg vízben és nem történt semmi bajod.

— Persze, mert engemet lefektettek, izzasztottak...

— No, elég pénzembe került... ne is próbálj többé ilyesmit!...

Már azt jó lélekkel megfogadhatta Klárrika, hogy a mennyire csak tőle kitélik, rajta lesz, hogy többé ne szakadjon be a jég alá, mert az nem kellemetes egy csöppeckét sem. De az igazat megvallva, Klárrika olyan formát gondolt, hogy jóformán inkább a bácsi tehetett volna róla a minap. Mert a bácsi mondta neki, hogy ha unatkozik, hát menjen a tóra korecsolyázni, az nagyon kellemes multság, egészséges is, aztán még sem kerül semmibe.

Persze, talán az is volt a fő, hogy nem kerül semmibe. Olyan multságot ugysem mert volna Klárrika kérni, amire költeni kell, mert ugyis tudta, hogy a bácsitól egy árva krajczárkát sem kap. Azt beszélték ugyanis a házbeli többi lakók, hogy a bácsi gazdag ember, de csak csuf fukar, aki élire rakja a sok nagy bankót és abban telik legnagyobb gyö-

nyörősége, ha újra meg újra megolvashatja; de Klárrika ezzel csöppet sem törődött. Nem az ő dolga. Ahhoz meg semmi jussa, hogy kívánjon valamit a bácsitól. Elég már az is, hogy itt tartja őt a bácsi magánál ingyen, amíg a mama oda jár messze idegen országban, ahol télen is meleg van; mert a Klárrika beteg testvérének azt rendelték az orvosok.

— Ha éppen nagyon kell valami, megvehetem magam is. Adott nekem jó mamácskám elég pénzt, mikor arra intett, hogy a bácsitól ne kérjek s hogy csak arra költsem, amire igazán szükségem van, nem pedig holmi haszontalanságra. No, még eddig nem is költöttem semmire. Pedig mennyire szeretnék segíteni azon a szegény Zsófikán! Legalább viszek neki egy kis kenyeret... Én megleszek ozsonna nélkül is, kapok majd vacsorát.

Zsebre dugta az ozsonnára kapott kenyeret, almát és megindult. Háromeletes nagy ház volt az, melyben a bácsival lakott; sokan laktak ott még mások is, és leghátul egy szűk, sötét udvari szobácskában lakott Zsófiika az ő beteges, szegény özvegy anyjával. Nagyon szomorú hely volt az. Alig állt a szobában valami butor, az is csak egy törött lábu asztal, egy-két sánta szék, a sarokban pedig a kályha füttetlenül állt, pedig ugyancsak kemény, csikorgós téli idő járt. S a fal mellé hintett szalmán össze kuporodva, hidegtől, éhségtől, betegségtől elgémberedve, feküdt egy kis leány, csak holmi foszlányos, vékony ruhadarabokkal betakarva. Nagyon szenvedett, de mikor Klárrikát megpillan-

totta, igyekezett, hogy ez ne vegye észre. Csakhogy Klárrika mégis észrevette.

ZSÓFIKA.

— Jaj de hideg van itt! mondá. Be kellene fűteni!

— Az bizony jó volna, de nincs mivel, mondá a Zsófi-ka anyja szomoruan. Éppen csak hogy kenyérre valót tudtam mára sze-rezni.

Igen, de szegény Zsófi-ka megfázik ... és már ugyis beteg.

— Oh dehogy fázom, szólalt meg a beteg. Be vagyok takarva.

— Szegény kis lányom, attól bizony fázhatsz eleget! sohajtott az anyja. Csak egy jó meleg szőr-takarónk volna ... akkor valahogy csak kibirhatnád ezt a hideget. Minden felé kerestem, kértem már segítséget, de hiába ... sok a szegény ... nem jut mindenkinek.

Elfordult, de Klárrika látta, hogy könyvet morzsol el a szemében. A beteg Zsófi-ka azonban egyébről próbált megszélni, csakhogy nagyon nehezen sikerült, mert szinte a foga is vaczogott, annyira fázott. Az anyja pedig így szólt Klárri-ka-hoz:

— Drága jó kisasszonyka, nagyon hálásak vagyunk, hogy meglátogat ... de ne legyen itt sokáig ... megfázik, meg talál betegedni.

Nem is maradt Klárrika sokáig. Hazament a maga jó meleg szobájába, de nem

sokkal volt jobb kedve, mint amott azoknak a nyomorgóknak. Valami nagyon kellemetlen érzés bántotta. Mintha nagy adóssága volna, melyet elmulasztott kifizetni ... mintha lelki-ismerete bántaná. Pedig hisz' ő nem tett semmi rosszat, és ha beesett a hideg vízbe, igazán nem akarta ... és hogy Zsófi-ka kisegítette, azt hálásan megköszönte.

— Az igaz, hogy csak szép szóval köszöntem meg ... aztán néha egy-egy almával, meg egy darabka fehér kenyérral ... de hát mit tehetek? Csak segíthetnék azon a szegény Zsófi-kan, mint ő segített rajtam!

Szinte meghökkenve bámult maga elé.

— Tulajdonkép segíthetnék is, leg-alább annyiban, hogy ne fázék oly nagyon ... Azt hiszem, a pénzeckém körül-belül kifutja egy olyan jó meleg takaróra ... csakhogy persze akkor aztán többé semmit sem vehetek magamnak ... Az meg nagyon bajos ...

Nehéz harcot vívott benne a jóság és hála az önzéssel, de nem sokáig.

— Oh, én igazán csuf, gonosz vagyok! Bezzeg az a szegény Zsófi-ka nem gondolkozott: bejőjön-e utánam a fagyos vízbe, hogy kimentsen. Most ennek a betege s én még habozok! Nem, már tudom mit teszek.

Felöltözött és legelőször is leszakát az udvarra, hol egy nyájas öreg asszony lakott, akivel már többször beszélgetett. Most egyenesen benyitott hozzá és gyorsan elmondta, mit akar.

— Hogy elkisérjem a boltba és segísem a vásárlásnál, kicsikém? Szívesen megteszem. De gondolja meg jól a dől-

got. Nagyon szép, amit tenni akar, csak hogy megfosztja magát minden pénzecs-kéjétől . . .

— Már meggondoltam. Nem fogom megbánni.

— Akkor hát menjünk

Egy órával később már nem didergett a beteg Zsófi. Pompás nagy szőr-takaróba volt begöngyölve úgy, hogy csak az orra hegye látszott ki; akár a jeges tengerre is elutazhatott volna benne. Csak azt sajnálta, hogy nem hálálkodhatik kedvére a jó Klárikának, mert ez beérte az egyszeri köszönettel és azt mondta, hogy ha még többször is említik, akkor nem jön el többé látogatóba.

Pedig most már eljöhetett és nem kellett attól sem tartani, hogy meghül a szegény emberek fűtetlen szobájában. Mert az történt, hogy mikor az emberek megtudták, mit áldozott ez a kis Klárika, megröstellék, hogy ők ne segítsék azokat a szegényeket. És a nagy ház sok lakójának mindegyike küldött valamit Zsófikáéknak; volt már fűteni való is, főzni való is. És a jobb állapotban Zsófi hamar meg is gyógyult, megint eljárhatott anyjával dolgozni, hogy megkeressék mindennapi kenyerüket. Klárika pedig valami titkos meglepetést érzett és igazán soha sem jutott eszébe, hogy megbánja, amiért feláldozta egész vagyonkáját.

És később, úgy vagy két hét múlva, még kevésbé bánta. Mert akkor még történt valami.

Éjjel volt s Klárika javában aludt, mikor valami sajátságos zajra, döröm-

bölésre riadt föl. Eleinte nem is tudta, nem álmódott-e valami rosszat. Felült ágyában és figyelt. A következő pillanatban újra hallatszott a dörömbölés és most már tisztán ráismert a Zsófi hangjára.

— Klárika

kisasszony!
Keljen föl! Siessen ki! Tűz van! Ég a ház!

Menekülni köll! Gyorsan! Gyorsan!

Persze hogy Klárika sem várt több nógatást. Ijedten ugrott ki az ágyból, s a zajra ekkor már a bácsi is fölriadt. Nem volt sok idő az öltözködésre, alig ránthattak magukra valami ruhadarabot, aztán futottak ki.

A tornáczon, folyosón nagy rémülettel futkostak ide-oda az emberek. Fojtó füst nyomult föl alulról s a tűz lángja egészen megvilágította az éjszakát.

Amint Klárika kilépett, Zsófi és az édes anyja megragadták és futva hurczolták magukkal.

— Gyorsan, még talán lejutunk!

Csak ekkor látta Klárika igazán a veszedelem nagyságát. Az első emeleten ütött ki a tűz s éppen a lépcsőre esakodtak ki a lángok. A menekülő emberek jajveszékelve, rémülten álltak meg. Hogy menjenek el a lángok mellett? Össze égnek . . . Pedig ott fenn maradni

KLÁRIKA.

sem lehet, mert úgy meg biztosan oda vesznek.

— Oh . . . végünk van! hebegte Klárrika rémülten.

— Dehogyan van! szólta a Zsófia anyja. Láttam én ezt már fölülről, gondoskodtam róla.

Ekkor vette észre Klárrika, hogy az asszony karján ott van a nagy szőrtakaró, még pedig csuron vizesen. Az asszony ölebe kapta Klárrikát és magukra borította a takarót, mely alá még Zsófia is elfért. Azután amily gyorsan csak tudtak, futottak le. A lángok serezegekaptak bele a vizes takaróba, nagyot perzselték is rajta s végre már-már meg is gyújtották. De akkor Klárrikáék már túl voltak a veszedelmes helyen, ledobták a takarót és szerencsésen meg voltak mentve. A többi emberek nagy bajjal, össze égve jutottak le s így járt a Klárrika bácsija is.

— Oh, örökre hálás leszek, hogy megmentettek! szólta Klárrika s megölelte Zsófikát is, az anyját is

— Nem mi mentettük meg, hanem a takaró. Saját maga gondoskodott, drága jó kisasszonykám, a menekülés eszközéről, mert a Gondviselés úgy akarta, hogy amivel a szegény betegen segített, saját magának is váljék hasznára.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 3-dik számában közölt kockarejtvény megfejtését még be- küldték: Maller Margit, Paula Adélka és Inre, Pollák Alfréd, Pollák Dezső.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Petrovics Milán. »Még ma egy éve« — így írod — »nem tudtam még magyarul«; s ma

már szabatosan szerkesztett magyar levéllel fordulsz hozzám, fogadjalak téged is hűveim sorába. A leglelkesebb örömmel teszem ezt. Üdvözöllek. — **Reichart Aladár.** A rejtvények megfejtésére mindig kétheti időt engedek. Jól esett olvasnom, hogy betegségedből felépültél. — **Tömör Arthur.** Helyesen teszed, hogy csak lezckéd befejezésével fogsz hozzá a te kedves »Kis Lap«-od olvasásához, melyről azt írod, hogy: »nem is mondhatom, milyen örömet szerez nekem. Alig várom, hogy elvégezzem a tanulást. Azután előveszem az új számot, melyet csak akkor teszek le, mikor már az utolsó betűjét is elolvastam«. Sokad-magaddal vagy így s ez az én büszkeségem. — **Kármán Tódor és Miklós.** Sajnálom a fáradságtokat. Az *ly*-t nem tekinthetem két betűnek. Hanem hát oly gazdag a fölveti név, hogy ezzel a megszorítással is bőven letek benne összeróható szavakat. (Csak a *moly*-t, *páholy*-t, *homály*-t említem föl itt hevenyén.) Ily értelemben megszerkesztve küldjétek be még egyszer. — **Rosinger Margit.** A kiadó-hivatalnak minden előfizető *ur* vagy *kisasszony* mindaddig, amíg a *fiu*- vagy *leányka*-olvasó ez ellen nem tiltakozik. Leveledet a kért helyreigazítás végett átszolgáltatom a nevezett hivatalnak. Helyesen vetted észre, hogy »Kovácsné« helyett »Takácsné« állt. Éles figyelmedről tanuskodik, hogy a hibát megláttad. Ami kedveset mondasz a »Kis Lap«-ról, örömmömmre szolgál. — **„Itt a tavasz!“** Dehogyan van itt! Jó messze jár még az Ő, ha már részünk is volna benne: a versikét csak gyakorlat-számba vehetném. Kísérletnek minden esetre sikerült. Idővel bizonyára telik majd jobb is. Akkor aztán örömet közlöm. — **Milch Anna.** Első levélkének nagyon beválik. Ha nem csalódom (s e részt van bő tapasztalásom) nem sokára igen csinosra fog válni a kezded írása. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

S. E. megfejtését nem közlöm, mert piszkos és tépett papíron küldte be azt.

JÓTÉKONYSÁG.

Az éhező és fázó gyermekek részére küldöttek: Tömör Arthur 2 frt., ifj. Dousa József 1 frt., Horváth Bözsike 1 frt., Loschitz Elza 50 kr., Finitzer Gizella 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.